

Arrest

nr. 89 538 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 23 oktober 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 25 oktober 2011.

Op 9 december 2011 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 9 januari 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vragenlijst en op 11 juni 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 3 juli 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“(..)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit Lahore. In de moskee waar u ging werd er gesproken over zelfverdedigingstrainingen in Muridke. Wegens de slechte situatie in Pakistan wilde u hier aan meedoen en gaf u uw naam op. U werd vervolgens naar Muridke gebracht, waar bleek dat de zelfverdedigingstraining eigenlijk een gevechtstraining was voor “Jamāt u Dawā”, oftewel de nieuwe naam van de “Laskhar-e-Taiba”. Uw GSM werd er afgenomen en gedurende een maand kreeg u een religieuze en militaire opleiding. U voelde hoe u werd gehersenspoeld. Na ongeveer een maand werd u naar Peshawar gestuurd. Toen jullie stopten om te bidden, kon u ontsnappen. U verborg zich voor een paar uur en nam dan de bus naar Lahore. U dook er onder bij uw tante. Via uw vader hoorde u dat uw vader en uw broer ondertussen werden bedreigd. Er werd geëist dat u zou worden uitgeleverd. Uiteindelijk werd er besloten dat u het land diende te verlaten. Via uw familie bent u naar Quetta gereisd, waar u werd voorgesteld aan een reisagent, die uw reis naar België heeft geregeld.

Op 23 oktober 2011 bent u in België aangekomen en op 25 oktober 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een diploma voor, een geboortecertificaat en een affidavit waarin uw ouders getuigen over uw problemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van persoonlijk asielrelaas.

Ten eerste roept het verwondering op dat iemand met uw profiel (die een bachelor diploma heeft behaald) zich zou inschrijven in een zelfverdedigingscursus in Muridke (CGVS, p. 3.) via een moskee die banden heeft met de religieuze groep “Jamāt u Dawā” (CGVS, p. 6) en niet zou beseffen dat dit in werkelijkheid een gevechtstraining voor een terroristische groepering is. Dit temeer Muridke gekend is als hoofdplaats van deze militante organisatie. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat dit toch wel vraagtekens oproept, repliceerde u enkel dat u een zelfverdedigingstraining wilde volgen (CGVS, p. 6). Dit overtuigt niet. De situatie die u schetst, waarin u haast per vergissing terecht kwam in dit kamp, is weinig aannemelijk gezien de bekendheid van deze beweging en gezien uw scholingsniveau.

Ten tweede legde u zeer vage verklaringen af over het kamp in Muridke en de door u uit te voeren opdracht in Peshawar. U kende alleen uw trainer, met name O. K., en de hoogste geestelijke, zijnde H. A., bij naam maar u herinnerde zich verder geen enkele naam van andere personen in dat kamp. Dit is opmerkelijk. Over deze twee persoonlijkheden kon u bovendien in het geheel geen verdere uitleg geven (CGVS, p. 4, 5, 8 en 9). Verder bleek u niet te kunnen zeggen hoeveel trainers er in dit kamp waren, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 7). Daarnaast bleek u evenmin andere personen te kennen die net als u werden getraind en een opleiding kregen (CGVS, p. 5). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch wat meer toelichting kan geven over de personen in het centrum waar u zou zijn vastgehouden.

Het is overigens opmerkelijk dat u over deze basis, die ook een marktplaats, een ziekenhuis en diverse andere faciliteiten heeft (zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief) enkel kon zeggen dat het een grote moskee heeft, een madrassa en een (groot) stuk terrein (CGVS, p. 9). Dat u hierover niet meer toelichting kan geven, roept verdere twijfels op bij uw bewering hier effectief te hebben verbleven. U stelde vervolgens verkeerdelijk dat Jamiya el Qadzia de naam was van het trainingskamp in Muridke (CGVS, p. 5). U bleek er geen idee van te hebben dat de basis in Muridke ook werd aangeduid met Markaz-e-Taiba (zie toegevoegde informatie)(CGVS, p. 12).

Voorts had u er geen idee van naar waar in Peshawar u zou worden gebracht of wie u zou hebben opgevangen (CGVS, p. 7 en 8). U stelde vervolgens dat u samen met M. en Q. naar Peshawar reisde (CGVS, p. 8), maar u kon in het geheel geen verdere uitleg over deze personen geven. U kon enkel zeggen dat ze Afghanen/ Pathanen waren, maar u wist verder niets over hun

achtergrond, kende hun volledige namen niet en wist zelfs niet waarom Q., een naam die vaak als aanspreektitel werd gebruikt, met deze naam werd aangesproken (CGVS, p. 8 en 11).

Voorgaande elementen betreffen elementaire zaken aangaande uw asielrelaas. Het feit dat u over deze elementen geen toelichting kan geven zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Ten derde is ook uw kennis over de organisatie waarbij u zich kortstondig aansloot en die u heden zegt te vrezen, heel oppervlakkig (zie toegevoegde informatie). U bleek wel wat toelichting te kunnen geven over deze beruchte organisatie, maar uw antwoorden bleken uiterst summier. U stelde terecht dat H. S. de leider is van Jamat u Dawa, maar bleek zijn volledige naam niet te kennen. U kon evenmin verdere toelichting geven over deze gekende figuur (CGVS, p. 5). Verder stelde u dat A.M. de imam was van de moskee in Lahore, waar u naartoe ging. U bleek evenwel niet te weten dat dit ook een zeer prominent persoon binnen Jamat u Dawa is (CGVS, p. 6 en 7). Naast de hierboven aangehaalde personen – waarover u geen verder toelichting kon geven -, bleek u geen andere prominenten te kennen. U kende voorts geen lokale commandanten (CGVS, p. 7), wat ten eerste verbaast, aangezien u ook een militaire training kreeg. De door het CVGS genoemde prominente persoonlijkheden binnen Jamat u Dawa kent u evenmin, hetgeen eens te meer mag verbazen (CGVS, p. 10 en 11.). U stelde vervolgens dat er nog trainingskampen in Swat en in Waziristan zijn, maar u kon in het geheel niet uitleggen waar deze kampen zich dan wel bevinden (CGVS, p. 8). U bevestigde dat er een trainingskamp in Kashmir is, maar had er ook geen idee van waar dit zich bevond (CGVS, p. 11). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u dergelijke basisinformatie kan geven, indien u werkelijk een maand bij Jamat u Dawa heeft verbleven - al was het onder dwang - en contacten had met een moskee die verbonden is met deze organisatie. Het feit dat u hiertoe niet in staat bent, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet voorgaande vaststellingen te wijzigen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. De affidavit heeft bovendien weinig bewijswaarde, aangezien deze louter een verklaring is van uw vader en dus bezwaarlijk een objectief element vormt. Het certificaat van uw opleiding doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien uw opleiding niet wordt betwist.

De door u voorgelegde geboorteakte kan voorgaande opmerkingen evenmin wijzigen, aangezien dit een bewijs vormt van uw afkomst en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Het is overigens opmerkelijk dat u wel in het bezit zou zijn van een paspoort, maar dit in Pakistan zou hebben gelaten, waar het nog steeds is. Omtrent dit paspoort kan bovendien worden opgemerkt dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe verklaarde niet in het bezit van een paspoort te zijn (verklaringen DVZ, dd 9 december 2011, punt 18 en 21), terwijl u op het CGVS verklaarde wel degelijk een paspoort te hebben (CGVS, p. 2). Wat er ook van zij, legde u dit document niet voor. Dit is opmerkelijk.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke problemen.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u, zoals hierboven uiteengezet, geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...).”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan:

“Eerste middel: Geen toekenning van de vluchtelingenstatus - schending van art 48/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met art 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

Eerste onderdeel - De CGVS stelt ten onrechte dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de gevechtstraining die verzoeker heeft gevolgd voor de religieuze groep "Jamat u Dawat". Aangezien de lokale autoriteiten nog steeds jacht maken op iedereen die banden heeft met de "Jamat u Dawat" of hiervan verdacht wordt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker merkt op dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden het niet aan verzoeker kan worden verweten niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren en deze perfect in de tijd te kunnen situeren. Zo heeft verzoeker te lijden gehad onder lange periodes van mentale druk vanwege de vervolging in zijn land van herkomst. Het CGVS houdt hiermee geen rekening en toetst het gedrag van de personen in het asielrelaas van Verzoeker aan dat van rationeel handelende personen. De context is in casu echter compleet anders, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft en het gedrag van verzoeker in het bijzonder niet kan worden afgedaan door het CGVS als ongeloofwaardig.

De politie in Pakistan is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale behandeling van zijn problemen, te meer aangezien de jacht op iedereen die banden heeft met de "Jamat u Dawat" of hiervan verdacht wordt ook politiek geïnspireerd is. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert en hij wordt opgepakt door de politie, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Tweede onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Pakistan. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de gevechtstraining die verzoeker heeft gevolgd voor de religieuze groep "Jamat u Dawat". Aangezien de lokale autoriteiten nog steeds jacht maken op iedereen die banden heeft met de "Jamat u Dawat" of hiervan verdacht wordt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft.

Tweede middel: Geen toekenning van subsidiaire bescherming - schending van art 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker is afkomstig uit Pakistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitmijnen naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan gedetailleerd wordt beschreven: (...)

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2012 - PAKISTAN

<http://www.amnesty.org/fr/region/Pakistan/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Pakistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.

Derde middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitmijnen naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.

Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal

opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

Verzoeker voegt geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift.

2.2.1 Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben omdat vage verklaringen en lacunes in zijn verklaringen de geloofwaardigheid van zijn persoonlijk asielrelaas ondermijnen:

- het roept verwondering op dat iemand met verzoekers profiel (die een bachelor diploma behaald heeft) zich zou inschrijven voor een zelfverdedigingscursus in Muridke via een moskee die banden heeft met de religieuze groep Jamat u Dawa en niet zou beseffen dat dit in werkelijkheid een gevechtstraining voor een terroristische groepering is, te meer Muridke gekend is als hoofdplaats van deze militante organisatie. Het is niet aannemelijk dat verzoeker daar per vergissing terecht kwam, gelet op zijn scholingsniveau en de bekendheid van de beweging;
- verzoeker legde zeer vage verklaringen af over het kamp in Muridke en zijn opdracht in Peshawar, dit betreffen elementaire zaken aangaande zijn asielrelaas en het feit dat hij er geen toelichting over kan geven, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op de helling;
- verzoekers kennis over de organisatie waarbij hij zich kortstondig aansloot en die hij heden zegt te vrezen, is heel oppervlakkig. Indien verzoeker effectief een maand bij Jamat u Dawa zou hebben verbleven, had hij de basisinformatie waarover hij nu zeer weinig kan vertellen, wel kunnen geven. Dat hij dit niet kan doen, bevestigt de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen;
- de door verzoeker voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen: om bewijskracht te hebben, dienen de voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Zijn paspoort, waarover verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde, legt verzoeker niet voor;
- er wordt erkend dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, het gaat echter om een lokaal conflict, verzoeker is niet uit deze regio afkomstig en er werd reeds vastgesteld dat hij geen vrees dient te hebben voor extremistische elementen of voor de autoriteiten. Er staat niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg;
- er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker nood zou hebben aan de bescherming geboden door de vluchtelingenconventie of aan subsidiaire bescherming.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.2.3. Verzoeker verklaart dat eventuele tegenstrijdigheden en het niet kennen van details te wijten zijn aan de emotionele druk zodat zijn asielrelaas niet zomaar als ongeloofwaardig kan worden bestempeld. Verzoeker stelt dat de lokale autoriteiten nog steeds jacht maken op iedereen die banden heeft met Jamat u Dawa en dat de politie in Pakistan niet in staat is om op een normale manier te functioneren en niet op een neutrale behandeling van zijn problemen kan rekenen. Inzake de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat het volstaat aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land, dat er in Pakistan voortdurende mensenrechtenschendingen zijn en dat uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan geen optie is. Verzoeker verwijst in dit verband naar internetartikelen van Amnesty International over de actuele situatie in Pakistan (annual Report 2012). Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht .

2.2.4. Verzoeker maakt zijn problemen met de lokale Pakistaanse autoriteiten als gevolg van zijn (onbewuste) deelname aan een trainingskamp van Jamat u Dawa niet aannemelijk. Zelfs van een asielzoeker die onder emotionele druk staat, kan worden verwacht dat hij een coherent en samenhangend relaas kan vertellen over zijn vluchtredenen. Verzoekers verklaringen zijn behept met tegenstrijdigheden en lacunes en zijn niet geloofwaardig. Verzoeker gaat niet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bijna "per vergissing" deelnam aan een trainingskamp, dat hij enkel zeer vage verklaringen kon afleggen over het kamp en over zijn uit te voeren opdracht in Peshawar en dat zijn kennis over de organisatie waarbij hij zich kortstondig aansloot, zeer oppervlakkig is. Ook in het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker zijn asielrelaas niet verder en legt hij geen bewijsstukken voor.

Ook de omstandigheid dat verzoeker in het bezit zou zijn van een paspoort maar dit niet kan voorleggen omdat het nog in Pakistan zou zijn, en zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet hebben van een paspoort, zijn geen gunstige indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker louter naar een rapport van Amnesty International van 2012, zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Hij ontkracht hiermee geenszins de vaststellingen van de commissaris-generaal dat niets verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg staat en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Wat betreft de argumentatie van verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM stelt de Raad dat, niettegenstaande het gegeven dat hij in het raam van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (RvS 3 juli 2007, nr 173.134), het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst *in casu* kan onderzoeken in het raam van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn ongeloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, zodat hij zich

niet op de elementen van dat relaas kan steunen teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b aannemelijk te maken.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS nr. 169.222 van 21 maart 2007). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De Raad beaamt de bestreden beslissing en neemt de motieven ervan over.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET